

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 5 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht — Niemcy) — Deutsche Telekom AG przeciwko Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-543/09) ⁽¹⁾

(Łączność elektroniczna — Dyrektywa 2002/22/WE — Artykuł 25 ust. 2 — Dyrektywa 2002/58/WE — Artykuł 12 — Świadczenie usług biura numerów i spisów abonentów telefonicznych — Nałożony na przedsiębiorstwo przydzielające numery telefoniczne obowiązek przekazania innym przedsiębiorstwom posiadanych przez siebie danych dotyczących abonentów przedsiębiorstw trzecich)

(2011/C 194/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Deutsche Telekom AG

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

przy udziale: GoYellow GmbH, Telix AG

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesverwaltungsgericht — Wykładnia art. 25 ust. 2 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywy o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108, s. 51) oraz art. 12 dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywy o prywatności i łączności elektronicznej) (Dz.U. L 201, s. 37) — Świadczenie usług spisu abonentów — Zakres obowiązku, nałożonego na przedsiębiorstwo przydzielające numery telefonu abonentom, udostępnienia innym przedsiębiorstwom wszelkich istotnych danych w celu wydania spisu abonentów lub świadczenia powszechnej usługi biura numerów — Dane dotyczące abonentów przedsiębiorstw trzecich

Sentencja

1) Artykuł 25 ust. 2 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywy o usłudze powszechnej) należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym nakładającym na przedsiębiorstwo, które przydziela numery telefonu użytkownikom końcowym, obowiązek

udostępnienia przedsiębiorstwom prowadzącym działalność polegającą na świadczeniu publicznie dostępnych usług biura numerów i spisu abonentów nie tylko posiadanych przez siebie danych dotyczących jego własnych abonentów, lecz również danych dotyczących abonentów przedsiębiorstw trzecich.

2) Artykuł 12 dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywy o prywatności i łączności elektronicznej) należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym zobowiązującym przedsiębiorstwo publikujące publiczne spisy abonentów do przekazania posiadanych przez nie danych osobowych abonentów innemu dostawcy usług telefonicznych przedsiębiorstwu trzeciemu, którego działalność polega na publikowaniu drukowanego lub elektronicznego publicznego spisu abonentów lub na umożliwianiu uzyskiwania dostępu do takiego spisu za pośrednictwem usług biura numerów, bez uzależniania takiego przekazania od ponownej zgody abonentów, pod warunkiem jednak, że, po pierwsze, abonenci ci zostali poinformowani przed pierwszym umieszczeniem ich danych w publicznym spisie abonentów o jego przeznaczeniu oraz o tym, iż ich dane mogą zostać udostępnione innemu dostawcy usług telefonicznych, oraz, po drugie, że dane te po ich przekazaniu nie zostaną wykorzystane do celów innych niż te, dla których zostały zebrane w związku z ich pierwszym opublikowaniem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 80 z 27.3.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad — Bułgaria) — Enel Maritsa Iztok 3 AD przeciwko Direktor „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” NAP

(Sprawa C-107/10) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Podatek VAT — Dyrektywy 77/388/EWG i 2006/112/WE — Zwrot — Termin — Odsetki — Potrącenie — Zasada neutralności podatkowej i zasada proporcjonalności — Ochrona uzasadnionych oczekiwań)

(2011/C 194/06)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen sad Sofia-grad

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Enel Maritsa Iztok 3 AD

Strona pozwana: Direktor „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” NAP

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Administrativen sad Sofia-grad — Wykładnia art. 18 ust. 4 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — Wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) i art. 183 akapit pierwszy dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Bezwzględny termin zwrotu nadwyżki podatku VAT, z upływem którego dokonuje się obliczenia odsetek należnych podatnikowi — Zmiana ustawodawstwa krajowego w trakcie tego obliczania przewidująca, że w przypadku kontroli podatkowej obliczenie to zostanie dokonane od dnia wydania decyzji podatkowej kończącej kontrolę podatkową — Rozsądny termin — Możliwość zwrotu nadwyżki podatku VAT w drodze potrącenia kwoty do zwrotu z kwotami podatków należnymi od podatnika — Zasada neutralności podatkowej i zasada proporcjonalności

Sentencja

- 1) Artykuł 183 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2006/138/WE z dnia 19 grudnia 2006 r., w związku z zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu przewidującemu, że skutkiem wstecznym, przedłużenie terminu, w którym musi być dokonany zwrot nadwyżki podatku od wartości dodanej, ponieważ uregulowanie to pozbawia podatnika posiadanego przezeń przed jego wejściem w życie prawa do uzyskania odsetek za zwłokę od kwoty, jaka ma być mu zwrócona.
- 2) W świetle zasady neutralności podatkowej art. 183 dyrektywy 2006/112, zmienionej dyrektywą 2006/138, należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym zwykły termin na dokonanie zwrotu nadwyżki podatku od wartości dodanej, po którego upływie należne są odsetki za zwłokę od kwoty, która ma być zwrócona, ulega przedłużeniu w przypadku wszczęcia procedury kontroli podatkowej, przy czym konsekwencją tego przedłużenia jest, iż odsetki te są należne dopiero od dnia, w którym procedura ta zostaje zakończona, gdy nadwyżka ta została już przeniesiona podczas trzech okresów podatkowych następujących po okresie, w którym nadwyżka ta powstała. Natomiast okoliczność, iż zwykły termin wyznaczono na 45 dni, nie jest sprzeczna z rzezonym przepisem.
- 3) Artykuł 183 dyrektywy 2006/112, zmienionej dyrektywą 2006/138, należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on temu, aby zwrot nadwyżki podatku od wartości dodanej był dokonywany w drodze potrącenia.

(¹) Dz.U. C 134 z 22.5.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammergericht Berlin — Niemcy) — Berliner Verkehrsbetriebe (BVG), Anstalt des öffentlichen Rechts przeciwko JPMorgan Chase Bank N.A., Frankfurt Branch

(Sprawa C-144/10) (¹)

(Jurysdykcja w sprawach cywilnych — Artykuł 22 pkt 2 i art. 27 rozporządzenia (WE) nr 44/2001 — Jurysdykcja wyłączna sądów państwa miejsca siedziby w zakresie sporów dotyczących ważności decyzji organów spółek — Zakres — Wszczęte przez osobę prawną prawa publicznego postępowanie o stwierdzenie nieważności porozumienia z uwagi na zarzuconą nieważność decyzji jej organów dotyczących zawarcia tego porozumienia — Zawisłość sporu — Obowiązek zawieszenia postępowania przez sąd, do którego później wniesiono powództwo — Zakres)

(2011/C 194/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Kammergericht Berlin

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Berliner Verkehrsbetriebe (BVG), Anstalt des öffentlichen Rechts

Strona pozwana: JPMorgan Chase Bank N.A., Frankfurt Branch

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Kammergericht Berlin — Wykładnia art. 22 pkt 2 i art. 27 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz. U. 2001, L 12, s. 1) — Jurysdykcja wyłączna sądów państwa miejsca siedziby w zakresie sporów dotyczących ważności decyzji organów spółek — Zastosowanie tej zasady jurysdykcji wyłącznej do wszczętego przez osobę prawną prawa publicznego postępowania o stwierdzenie nieważności porozumienia z uwagi na zarzuconą nieważność decyzji jej organów dotyczących zawarcia tego porozumienia

Sentencja

Artykuł 22 pkt 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że nie znajduje on zastosowania do sporów prawnych, w których spółka podnosi, że nie można się wobec niej powoływać na porozumienie ze względu na wynikającą z naruszenia jej statutu nieważność decyzji jej organów, która doprowadziła do zawarcia tego porozumienia.

(¹) Dz.U. C 148 z 5.6.2010.